

El geni Eugeni i el tresor del faraó

Víctor Aldea

Il·lustracions de Kim Amate

Notícia d'un tresor

—Fuig, quisso, fuig! —cridava el Miquel al gos que acabava d'alliberar al pati de l'institut abans que no tornessin els malànimes que l'havien lligat.

El gos es va posar a bordar, esporuguit com una mala cosa, i va sortir trotant. Va fer un parell de voltes davant del Miquel sense deixar de remenar la cua. El noi es va acotxar, va acaronar-lo sota el musell i es va quedar mirant-lo. No va tenir cap dubte que el quisso li donava les gràcies amb els ulls, amb el cap, amb tot el cos.

I el Miquel va estar molt content.

El Miquel Teruel tenia onze anys i feia sisè de primària a l'institut escola Els Pinetons, d'on ara sortia, tot sorrut. Pensava en els tres problemes més greus de la seva vida: la seva germana, la Sònia, els

galifardeus que li feien la vida impossible i les matemàtiques.

Per la primera ja no calia escalfar-se el cap, perquè els pares l'havien enviada a estudiar anglès a un poblet a trenta quilòmetres de Londres i des de la distància ja no donava la tabarra a ningú. Era un corcó rematat!

El Cèsar i el Jeroni eren els dos brètols de quart d'ESO que es dedicaven a fer la guitza a tothom. Aquell any, però, per alguna raó desconeguda, els havia tocat el rebre al Miquel Teruel i al seu millor amic, el Hasam Smith. Segur que havien estat ells, els que havien lligat el quisso a les reixes del pati.

I després hi havia les mates, ai, les mates, el suplíci de cada any des de parvulari!

A classe cada quinze dies en tenien un examen i per al Miquel cada quinze dies era la mateixa cançó: suspens immediat. I a casa, quan arribava el moment d'ensenyar les notes, els pares feien uns morros!...

A l'altra banda de la ciutat, un tal Leònides de Llenquallarga acabava d'heretar del pare la seva valuossíssima biblioteca, una catifa polsegosa i uns quants diners que li havien deixat la vida arregladeta un parell o tres d'anys.

A la biblioteca hi havia molts dels llibres que el Leònides havia llegit quan era un napbuf. El seu

preferit era, sens dubte, *Les mil i una nits*. I de les històries que s'hi explicaven, la seva preferida era *Alí Babà i els quaranta lladres*. L'havia llegida tantes vegades que se la sabia de memòria!

Un bon dia, entre les pàgines d'un dels milers de llibres que hi havia endreçats a la biblioteca i que, de tant en tant, s'entretenia a fullejar, el Leònides va trobar el mapa del tresor d'un faraó anomenat Mo-Nia-Thó. Estava enterrat (el tresor, no pas el faraó!) al desert de Coi-Ke-Crema, al nord del Caire, la capital d'Egipte.

En trobar el mapa, el Leònides va posar un anunci en un fòrum d'internet per a exploradors intrèpids:

Es busquen companys d'aventura per rescatar el tresor del faraó Mo-Nia-Thó de la sorra del desert de Coi-Ke-Crema, al nord del Caire. Abstingueu-vos-en mandrosos, camacurts, escuraplats i al·lèrgics a les picades d'escorpí i de serps verinoses.

Lloc de trobada: Cafè del Mico Filós

Data: Dilluns 15 de gener

Hora: 21.00

Imprescindible dur jaqueta negra i un clavell al trau.

Aventures garantides i repartiment del tresor segons conveni.

Tot i que a tothom li agrada una bona aventura, encara més si darrere hi ha un bon tresor, ningú no es va prendre l'anunci prou seriosament i el Leònides va esperar-se sol com un mussol a una taula del Cafè del Mico Filós que hi havia a tocar de l'entrada.

A desgrat de la manca de voluntaris entusiastes, però, el Leònides s'havia enderiat a fer-se ric i au, cap al Caire hi falta gent! Encara que gaire gent no l'hi va acompanyar, perquè se n'hi va anar tot sol.

Al cap d'una setmana, però, tornava a casa sense tresor, amb un gerro que havia trobat per casualitat al desert de Coi-Ke-Crema abans que una tempesta de sorra gairebé no se l'empassés.

El primer que calia fer era esbrinar el valor d'aquella troballa i per a això no hi havia cap lloc millor que el Museu Egipci de la ciutat.

La idea era vendre el gerro, que estava convençut que devia valdre una fortuna, fer-se ric i viure la resta de la seva vida sense fer ni brot. El que li venia més de gust era viatjar, estar-se als hotels de més categoria del món, conèixer noies boniques i no llevar-se mai abans del migdia.

L'endemà d'haver tornat del Caire se'n va anar al museu, on va demanar de veure el director. A recepció van voler saber si tenia cita prèvia i si el cap del museu l'esperava.

—I és clar que no! Però acabo d'arribar d'Egipte, i en duc una veritable joia, un tresor tan important

com la descoberta de la tomba de Tutankamon! —va respondre el Leònides, tot indignat—. Em sap greu, però ja no puc esperar més temps.

I el jove aventurer va voler creuar l'arc del detector de metalls per on havien de passar totes les persones que volguessin entrar al museu, però dos guardes de seguretat immensos com dos gorilles van barrar-li el pas. El van aixecar de terra per les aixelles i se'l van endur en un tres i no res.

—Jove, li agradi o no, aquí les normes s'han de complir —va dir-li un d'ells mentre l'acompanyaven al taulell de recepció—. I ara faci bondat i demani cita amb el director del museu com tothom.

Ara bé, no van donar-li cita fins al cap d'una setmana. Bufa, allò era mitja vida!

